

Arrest

nr. 256 575 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. HUYSMANS
Kerkstraat 65
2230 HERSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen advocaat N. HUYSMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker meldt zich op 6 december 2019 aan bij de administratieve diensten van de stad Geel voor de erkenning na geboorte van een tweeling met de Belgische nationaliteit.

Op 11 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [E.,U.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om twee Belgische kinderen te erkennen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene hier verblijft bij zijn partner en haar kinderen én dat zij twee (eventueel gezamenlijke) pasgeboren kinderen hebben, geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en de minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“a. Algemeen

[...]

“b. Inbreuk op recht op privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie), de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht

i

Vooreerst stelt de beslissing:

[...]

Verzoeker verzamelde inmiddels alle documenten die, volgens het overzicht gekregen van de stad Geel d.d. 15 januari 2020, nodig zijn om de erkenning van de kinderen in orde te kunnen brengen. Per e-mail d.d. 20 maart 2020 bezorgde de raadsman van verzoeker de documenten aan de dienst burgerzaken, afdeling IPR van de stad Geel (stukken 4 en 5a-5i). De stad controleert thans die documenten (stuk 6). Gezien de huidige maatregelen i.v.m. het coronavirus kan de controle langere tijd in beslag nemen.

De erkenning (art. 319 e.v. BW) is een authentieke akte waarbij een persoon te kennen geeft dat er een band van vader- of moederschap bestaat tussen zichzelf en een kind. Door de erkenning wordt die persoon de juridische ouder van het kind. Dit betekent dat er tussen het erkende kind en de man een familierechtelijke band ontstaat. De erkenning heeft dezelfde rechtsgevolgen als het ontstaan van juridisch vaderschap in de zin van artikel 315 e.v. BW.

ii

Verzoeker vormt een effectieve gezinscel met zijn partner, haar drie kinderen en hun twee tweelingdochters.

Artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van de grondrechten van de EU waarborgen het recht van eenieder op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM biedt het individu bescherming tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht is, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In zaken die zowel betrekking hebben op het gezinsleven als op immigratie, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (zie EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Er dient dus een belangenafweging in het kader van de proportionaliteitstoets plaats te vinden. In die toets wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk, § 76). Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen getoetst te worden aan het doel dat DVZ met de beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten, wenst te bereiken.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat verzoeker hierdoor ondervindt.

Hierna zal blijken dat de proportionaliteitstoets niet afdoende is gevoerd. Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht. DVZ heeft onvoldoende rekening gehouden met de werkelijke en individuele familiale omstandigheden van verzoeker. Meer bepaald werd onvoldoende rekening gehouden met zijn familie- en gezinsleven evenals met het hoger belang van de kinderen.

Bovendien toetste DVZ onvoldoende of de handhaving van de openbare orde evenredig is met het gezinsbelang. DVZ voerde geen voldoende belangenafweging t.a.v. artikel 8 EVRM uit bij het nemen van de bestreden beslissing.

iii

Met volgende individuele omstandigheden werd volgens verzoeker geen, minstens onvoldoende rekening gehouden:

- de kinderen van verzoeker zijn nog zeer jong. Zij zijn in november 2019 geboren, waardoor zij thans nog maar vier maanden oud zijn (stukken 5h, 5i, 7, 9, 10);

- de dochters van verzoeker vormen een tweeling (stukken 5h, 5i, 7, 9, 10, 11, 12). De verzorging en opvoeding van een tweeling is vanzelfsprekend extra zwaar. De baby's moeten soms gelijktijdig worden gevoed, gewassen, getroost, enz.;
- het eerste levensjaar is cruciaal voor de hechting van de baby's aan de ouders (cf. <https://www.kindengezin.be/ontwikkeling/sociaal-emotioneel/gehechtheid/fasen-in-de-ontwikkeling-van-gehechtheid/>);
- verzoeker verzorgt de tweeling en vangt zijn dochters op, zowel wanneer zijn partner aan het werk is, haar andere drie kinderen naar school zijn, als wanneer het hele gezin thuis is (stukken 13-16);
- verzoeker staat ook in voor de opvoeding en opvang van de drie andere kinderen van zijn partner, wanneer zij aan het werk is (stukken 17-18);
- verzoeker is onmisbaar in het huishouden van zijn partner en haar vijf kinderen: hij kookt, doet boodschappen, doet de afwas, doet de was, haalt de kinderen van school, stofzuigt, poetst en maakt het huis schoon (stukken 17-18);
- zijn partner moet geen externe, eventueel betalende, opvang voorzien voor haar kinderen. Verzoeker neemt de opvoeding van en zorg over haar kinderen volledig op zich, zowel bij haar aanwezigheid, als bij haar afwezigheid;
- zijn partner werkt 34,5 uren per week, soms vanaf 8.00 uur of tot 17.00 uur (stuk 8);
- verzoeker leeft nog steeds samen met zijn partner en haar vijf kinderen;
- alle vijf de kinderen van zijn partner hebben de Belgische nationaliteit en genieten bijgevolg een onbeperkt verblijfsrecht in België (stukken 5h, 5i, 7);

- ...

iv

De DVZ meent:

[...]

Bij een lezing van de beslissing van DVZ valt het op dat DVZ verwijst naar een arrest en louter de stelling 'een tijdelijke scheiding wordt niet beschouwd als een schending van artikel 8 EVRM' overneemt, zonder verder de effectieve gezinssituatie toe te passen.

Vooreerst dient opgemerkt dat dit een uiterst stereotype motivering is. Een standaardmotivering vormt een schending van de motiveringsplicht.

De verwijzing naar een principieel standpunt dat is afgeleid uit een arrest van de Raad van State is geen afdoende motivering als er geen sprake is van een appreciatie van de situatie van verzoeker (RvV 20 maart 2013, nr. 99.287, p. 4).

De beslissing van DVZ verwijst in casu ook naar een algemeen standpunt, gebaseerd op de rechtspraak van de Raad van State. Er wordt evenwel geen persoonlijke en individuele situatie beoordeeld. DVZ stelt enkel dat 'de intentie om twee Belgische kinderen te erkennen niet automatisch recht geeft op verblijf en dat 'het feit dat betrokkene hier verblijft bij zijn partner en haar kinderen én dat zij twee (eventueel gezamenlijke) pasgeboren kinderen hebben, hem evenmin automatisch recht geeft op verblijf.

Uit de motivering blijkt dus dat, volgens DVZ, uit het gegeven dat het ingeroepen gezinsleven niet automatisch recht geeft op verblijf, reeds volgt dat er geen sprake is van een disproportionaliteit en evenmin van een breuk van de familiale relaties indien verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst. Ook deze motivering is een *passé-partout* die niet volstaat. Het gebrek aan adequate belangenafweging brengt een schending van artikel 8 EVRM met zich mee (RvV 12 maart 2019, nr. 218.135).

v

Zoals *supra* 3.2.2, b, iii reeds aangetoond, worden slechts algemeenheden aangehaald, maar elke gezinssituatie is anders. Er wordt onvoldoende rekening gehouden met de concrete en individuele omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker moet vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat DVZ bij het nemen van de beslissing is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hij moest doorvoeren in het kader van artikel 8 EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van artikel 8 EVRM (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

vi

In casu zijn er bovendien elementen (*supra*, 3.2.2, b, iii) waaruit blijkt dat zelfs een scheiding van 'tijdelijke' duur ook een ongeoorloofde inmenging is in het familie- en gezinsleven van verzoeker.

De tweeling is nog zeer jong en is zich nog volop aan het hechten aan de ouders. Zij hebben nog zeer veel verzorging nodig. Verzoeker is bovendien een onmisbaar in het gezin: hij zorgt voor het

huishouden, de verzorging, de opvoeding en de opvang van zijn kinderen, maar ook de drie andere kinderen van zijn partner (stukken 11-18).

De gezinsrelatie speelt zich niet enkel af tussen twee volwassenen. Ook de (zeer jonge) kinderen zijn bij de gezinsband betrokken. Wanneer kinderen deel uitmaken van het gezin, dan moet de Raad ook bijzondere aandacht schenken aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. In casu is de tweeling nog maar vier maanden oud. Vier van de vijf kinderen zijn in België geboren. Alle vijf de kinderen hebben de Belgische nationaliteit en een onbeperkt verblijfsrecht in België. De tweeling is zeer afhankelijk van de zorg van beide ouders.

De standaardmotivering 'dat een tijdelijke scheiding geen schending vormt van artikel 8 EVRM' vormt geen voldoende motivering. Bovendien is zelfs een tijdelijke scheiding in specifieke gevallen een inbreuk op het recht op een familie- en gezinsleven.

vii

In de proportionaliteitstoets moet ook nagegaan worden wat het algemeen belang van de staat is, afgewogen tegenover het individuele belang van verzoeker, nl. de bescherming van zijn familie- en gezinsleven. Verzoeker vormt geen enkel gevaar voor de openbare orde.

Nergens in de beslissing van DVZ blijkt dat een effectieve afweging werd gemaakt tussen het belang van de staat, waaronder ook de invloed op de openbare orde van verzoeker kan worden begrepen, en het belang van verzoeker.

viii

Bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM neemt het belang van het kind een prominente plaats in. Voor het doorslaggevend karakter van de belangen van het kind verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het EHRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, § 109).

In situaties waarin kinderen zijn betrokken, moeten de elementen van de migratiecontrole worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Nationale overheden moeten, in beginsel, aandacht besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en moeten deze beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

Het belang van de (vijf) kinderen werd in casu niet voldoende in overweging genomen.

Wat de tweeling betreft en zoals supra, 3.2.2, b, iii reeds opgesomd, dient herhaald dat zij, gelet op hun zeer jonge leeftijd, nog heel afhankelijk zijn van hun ouders. De tweeling heeft bovendien veel verzorging nodig en is nog volop bezig zich te hechten aan de ouders. Zij kunnen niet zonder de zorg van beide ouders.

Ook het belang van de drie kinderen van de partner van verzoeker moet in rekening worden genomen. Ook zij kunnen rekenen op verzoeker voor hun verzorging en opvoeding. Verzoeker haalt hen van school af, doet de boodschappen voor de kinderen, ruimt het huis op, kookt voor hen, enz. Ook zij kunnen niet zonder de zorg van hun moeder en verzoeker.

Een terugkeer naar het land van herkomst zal, voor de tweeling, sowieso een scheiding van de vader impliceren. Het is bovendien een scheiding van onbepaalde duur, nu verzoeker niet op voorhand kan inschatten hoe lang zijn aanvraag tot gezinshereniging zal duren, zeker gelet op de coronapandemie.

ix

De beslissing van DVZ kan de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM bijgevolg niet doorstaan. De beslissing van DVZ schendt bovendien de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

c. Inbreuk op artikel 9 Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 24 Handvest van de grondrechten van de EU

De belangen van zowel de twee kinderen van verzoeker als de drie kinderen van zijn partner dienen vooropgesteld te worden.

i

De vijf kinderen hebben recht op de zorg die nodig is voor hun welzijn en meer specifiek hebben de kinderen recht op de zorg van beide ouders (artikel 24, lid 1 Handvest). Nogmaals dient te worden gewezen op de zeer jonge leeftijd van de tweeling en het feit dat zij volledig afhankelijk zijn van de zorg van beide ouders. Hun welzijn vereist een intensieve verzorging. Bovendien zorgt verzoeker alleen voor de vijf kinderen als de moeder aan het werk is.

Bij alle handelingen in verband met kinderen vormen de belangen van het kind een essentiële overweging (artikel 24, lid 2 Handvest).

Ieder kind heeft recht op regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders, tenzij dit tegen zijn belangen indruist (artikel 24, lid 3 Handvest). Zoals reeds meermaals werd

aangehaald, is de verzorging door hun vader in het belang van de kinderen. Dit recht van de kinderen kan niet meer worden gewaarborgd indien verzoeker moet terugkeren naar Nigeria.

ii

Artikel 9, lid 1 Kinderrechtenverdrag bepaalt dat staten die partij zijn - België is partij sinds 1992 - moeten waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil. Een uitzondering op dit recht kan worden gemaakt wanneer de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing en in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Als voorbeelden van laatstgenoemde noodzakelijkheid worden genoemd: misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

In casu kan er absoluut geen sprake zijn van misbruik of verwaarlozing van het kind door verzoeker. Verzoeker is ook nog steeds de inwonende partner van de moeder van de kinderen.

iii

Gelet op het voorgaande, schendt de beslissing van DVZ de rechten van het kind, zoals gewaarborgd in artikel 9 Kinderrechtenverdrag en artikel 24 Handvest grondrechten van de EU.

d. Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet

De drie te respecteren elementen uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn (artikel 5) is België gehouden tot naleving van die artikelen uit het Handvest. De link moet worden gemaakt tussen artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de belangenafweging uit artikel 8 EVRM (cf. RvV 23 januari 2015, nr. 137 056).

Supra 3.2.2, b werd reeds aangetoond dat de beslissing van DVZ d.d. 11 februari 2020 het recht op familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd in de artikelen 8 EVRM en artikel 7 Handvest van de grondrechten van de EU, schendt.

Supra 3.2.2, c werd reeds aangetoond dat de beslissing van DVZ d.d. 11 februari 2020 het hoger belang van het kind miskent, zoals gewaarborgd in artikel 9 Kinderrechtenverdrag en artikel 24 Handvest van de grondrechten van de EU.

Bijgevolg schendt DVZ ook artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien geen, minstens onvoldoende, rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, te weten een geldig visum of een geldig visumvervangend verblijfsdocument, reden waarom hij conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevolen werd om het grondgebied te verlaten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur rekening gehouden heeft met verzoekers individuele situatie:

[...]

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dermate buitengewoon is dat het Bestuur omwille van zijn gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de Vreemdelingenwet opzij te schuiven. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Zo wordt ook gesteld dat de terugkeer tijdelijk zou zijn, meer bepaald om aldaar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat nergens blijkt wat de concrete impact zou zijn voor zijn gezinsleven.

Verzoeker blijft evenmin in gebreke aan te tonen thans wettelijk met zijn partner en hun voorgehouden kinderen samen te wonen, noch die kinderen erkend te hebben.

Hij gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing geen definitief verbod inhoudt om naar België terug te keren doch enkel om zich in regel te stellen met de in België geldende verblijfs- en binnenkomstvoorwaarden, waardoor er geen sprake kan zijn van een verboden inmenging in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Waar verzoeker nog uitgebreid verwijst naar het belang van het kind, blijkt uit de bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de kinderen. Evenwel houdt verweerder ook rekening met de illegale situatie van verzoekers.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag merkt verwerende partij op dat artikel 9 IVRK, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan die bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Uit de het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate verzoeker die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling ervan niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de door hem aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond."

2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat het bestuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, zoals verzoeker terecht aanstipt, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo

nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.4. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn partner, haar drie oudste kinderen en hun gezamenlijke tweelingdochters die hij momenteel tracht te erkennen in België. Deze gezinsleden hebben alle de Belgische nationaliteit. Hij stelt dat hieromtrent geen afdoende proportionaliteitstoetsing heeft plaatsgevonden. Hij betoogt dat niet of onvoldoende rekening is gehouden met '*de werkelijke en individuele familiale omstandigheden*' en met het hoger belang van de kinderen. Meer concreet werd volgens verzoeker geen of onvoldoende rekening gehouden met de gegevens dat hij instaat voor de opvoeding en verzorging van de pasgeboren tweeling, dat de zorg voor zo'n jonge tweeling veel tijd en aandacht vraagt, dat zijn partner zijn hulp nodig heeft nu zij meer dan 34 uren per week werkt, dat hij ook nog mee instaat voor de opvoeding en opvang van de drie oudste kinderen van zijn partner en dat hij onmisbaar is in het huishouden. Hij betoogt dat in zijn situatie zelfs een tijdelijke scheiding van zijn gezinsleden disproportioneel is. Hij legt bij zijn verzoekschrift meerdere foto's neer van hem en de kinderen, alsook een kopie van het werk- en uurrooster van zijn partner. Aldus worden verzoekers verklaringen ondersteund door een begin van bewijs. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing sprake is van een standaardmotivering inzake artikel 8 van het EVRM en hieruit geen concrete appreciatie van zijn persoonlijke en individuele situatie blijkt.

2.3.5. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker in België verblijft bij zijn partner en haar kinderen en dat hij de intentie heeft om de pasgeboren kinderen van zijn partner met de Belgische nationaliteit te erkennen. Er moet worden aangenomen dat verweerder in zijn beslissing, in de huidige stand van zaken, niet betwist dat er tussen verzoeker enerzijds en zijn partner en haar kinderen anderzijds sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verweerder ziet evenwel geen schending van dit verdragsartikel, omdat er slechts sprake is van een scheiding van tijdelijke duur, met name voor de tijd die nodig is voor verzoeker om zijn situatie in regel te stellen en België opnieuw reglementair binnen te komen. Inzake het hoger belang van het kind, stelt verweerder dat dit weliswaar een primordiaal karakter heeft, maar daarom nog geen absoluut karakter, waardoor eveneens andere belangen in rekening kunnen worden gebracht. Hij oordeelt dat het bestreden bevel niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

2.3.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat met alle relevante elementen die verzoekers gezinssituatie kenmerken rekening werd gehouden. Er blijkt niet dat verweerder in zijn belangenafweging daadwerkelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat het gaat om een nog zeer jonge tweeling die veel zorg vereist, terwijl de moeder ook de zorg draagt voor haar drie andere kinderen en meer dan 34 uren per week werkt.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verweerder geen enkele betrachting had om zich in kennis te doen stellen van alle relevante gegevens inzake verzoekers gezinsleven en het hoger belang van de betrokken kinderen, zodat hij met voldoende kennis van zaken de belangenafweging kon maken. Immers blijkt niet dat verzoeker, voor het nemen van de bestreden beslissing, werd gehoord door het bestuur in het kader van de terugkeerprocedure. Van een zorgvuldig handelende overheid die op eigen initiatief overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten mag nochtans worden verwacht dat zij de betrokken vreemdeling voorafgaand aan de afgifte van dit bevel de mogelijkheid biedt om zijn standpunt kenbaar te maken inzake het gezins- of familieleven en het hoger belang van het kind, elementen waarmee zij overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet trouwens

steeds rekening dient te houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Verzoeker heeft niet de kans gekregen om alle nuttige elementen aan verweerder voor te leggen vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker wijst ook terecht op het gegeven dat een overheid, in het kader van de fair balance toets, voldoende gewicht moet toekennen aan het hoger belang van de betrokken kinderen. Zo stelde het EHRM in zijn arrest *Jeunesse tegen Nederland* als volgt: *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, §§ 118-120). Of: Het Hof herhaalt dat nationale beslissingsautoriteiten in principe moeten beoordelen wat de praktische haalbaarheid en proportionaliteit zijn van een verwijdering teneinde effectieve bescherming en voldoende gewicht te geven aan het hoger belang van de kinderen, die direct worden geraakt door de beslissing (eigen vertaling).

In het voorliggende geval blijkt niet dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing en in het kader van de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, concreet rekening heeft gehouden met het hoger belang van de betrokken kinderen. Verweerder betwist niet dat het hoger belang van het kind in casu speelt, maar stelt enkel op zeer algemene wijze dat dit weliswaar een primordiaal karakter heeft, maar daarom nog geen absoluut karakter, waardoor eveneens andere belangen in rekening kunnen worden gebracht. Hij beperkt zich met andere woorden tot een theoretische beschouwing, zonder dat enig concreet onderzoek, toegespitst op het voorliggende geval, blijkt. Zulks kan evident niet volstaan opdat kan worden aangenomen dat het hoger belang van het kind daadwerkelijk in rekening is gebracht. Een concrete toetsing blijkt immers niet.

In het voorliggende geval, en gelet op de voorgaande vaststellingen, moet de Raad dan ook vaststellen dat verweerder niet heeft voldaan aan de vereiste een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen inzake het gezinsleven, inclusief het hoger belang van de betrokken kinderen, en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of diende te hebben indien hij als zorgvuldig handelende overheid de betrokken vreemdeling de mogelijkheid had gegeven de relevante gegevens kenbaar te maken.

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker niet aantoont *“dat zijn situatie dermate buitengewoon is dat het Bestuur omwille van zijn gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de Vreemdelingenwet opzij te schuiven”*. Deze motieven kunnen als dusdanig niet worden gelezen in de bestreden beslissing. Een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen. Het komt verder niet toe aan de Raad om te oordelen of, door rekening te houden met alle door verzoeker aangehaalde elementen, verweerder tot een andere beoordeling had kunnen komen. De Raad kan niet anders dan vast te stellen dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het verweer in de nota kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

2.3.7. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

2.3.8. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS